

OŚWIĘTNY (1) ai

N sg m oświętny.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład s.v. oświętny) i XVIII w.

Dostojny, odświętny:

*W połączeniu szeregowym: Magnum theatr^{um} habet ista provincia, Twóy rząd y doftoyność/
wielmi oświętny/ wyfoki á póważny yeft. Mącz [454]b.*

EW